

VIKTOR
KÄRKI

**HALVATTU,
REKKAKUISKAAJA,
MAALIMAN SYNTY**

© 2014 Viktor Kärki
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-326-1

**HALVATTU
REKKAKUISKAAJA
MAALIMAN SYNTY**

VIKTOR KÄRKI

NOVELLIKOKOELMA

2014

**KANSI:
ULLA EVEN**

HALVATTU

*

Eivät asiat suju sääntöjen ja lakipykälien mukaan, vaikka minullakin on yläkerran ukko tai akka viimeisenä oljenkortena.

Oli minullakin muksuna haaveita ja unelmia Ja jopa ammatillisiakin toiveita. En tiennyt paikkaani yhteiskunnassa, mutta rikkaus ja valta viehättivät. Jo kurahousuiässä tuotti mielihyvää, kun sai toisen lapsen itkemään tai pelkäämään. Päässä takoi teini-ikään saakka ajatus vallasta ja rikkaudesta. Se oli myös johtotähteni varmaankin teini-ikään saakka. Luontoäidillä oli kuitenkin suunnitelmia.

Kuka lapsi haluaisi isona pultsariksi? Syystä tai toisesta elämä vaan täyttää reppumme sillä millä täyttää. Yleensä ne, joilla rikkautta on jo en-

nestään, saavat sitä lisää. Ja joilla ei ole mitään, reppu täyttyy sillä samalla paskalla mitä koko aiempi elämämme on jo sisältänyt.

Viisas isäni sanoi: ”Jos olet syntynyt jätkänä, jätkänä myöskin kuolet”.

Ne ovat viisaita sanoja ja pitävät paikkansa.

Siihen ne isän viisaudet myöskin jäivät. Hän oli menestyvä yrittäjä aina siihen saakka, kunnes tuli vaikeuksia isäni ja äitini avioliitossa. Sen seurauksena isä ryhtyi juomaan ja pikkuhiljaa hänen aiemmin hyvinkin menestynyt pienkonevuokraamonsa kaatui. Isä joi aina vain enemmän. Lopulta myös pieni omakotitalomme Espoon Lintuvaarassa oli myyty halvalla ja isä käyttänyt rahat alkoholiin. Aina krapulassa hän lääkitsi pahaa oloaan pahoinpitelemällä äitiä. Äiti ei halunnut erota, koska uskoi, että isä joskus vielä tokenee. Äitini oli silloin jo sairauseläkkeellä, joten hänen ei tarvinnut mennä selittelemään työkavereille muka jatkuvista huihauskohtauksista ja portaissa kaatumisista. Minulla ei ole sisaruksia ja itse olin jo tuolloin alkoholisoitunut, joten äiti oli käytännöllisesti katsoen yksin suurten vaikeuksien keskellä.

Viimein kuitenkin luontoäiti armahti hänet ja otti isäni yläkerran suureen baariin. Ei siitä tosin ollut hänelle pitkäaikaista iloa. Äitini nukui pois kaksi viikkoa isän hautajaisista. Itse en päässyt kummankaan hautajaisiin, koska asus-

telin autiotalossa, eikä kukaan osannut minua sieltä etsiä.

Mietin joka päivä lähtökohtia elämässäni. Mietin missä oikein meni vikaan. Omatuntoni soimaa minua siitä, että en päässyt vanhempieni hautajaisiin.

Kyllä minunkin elämäni lähtökohdat olivat vähintäänkin kohtuulliset. Mitä minulle oikein tapahtui? Näitä kysymyksiä olen usein pohtinut, enkä tähän päivään saakka ole saanut vastausta. Mutta mitä tässä ruikuttamaan kohtalooan. Elämä jatkuu kuitenkin tavalla tai toisella, valitettavasti.

*

Oli aivan ihastuttava kesäaamu. Jälleen kerran. Jälleen olisi hyvä sammua. Sammua vaikka useammankin kerran. Oli rahapäivä ja ruohikko terveysaseman takana kuivaa. Sinne on välillä hyvä kellahtaa nokosille. Minä olen muuten

Arska. Hah. Kuinka ollakaan. Yleensä kaikki juopot ovat Arskoja, tai Arskat juoppoja. Ihan kummin päin vaan. Ja Reiskoja, ja Unskeja ja Handeja. Ja niin minunkin parhaat kaverit olivat Reiska, Unski ja Hande.

Niin me siis poikien kanssa otettiin lääkettä Läkkitorin penkillä ja naureskeltiin kiireisille duunareille, jotka vilistivät ohitsemme mulkoillen meitä vihaisesti. Ei meidän, tai ainakaan minun, nauruni silmiin saakka ylettynyt. Kyllä vetelehtiminen työstä kävi. Voin kertoa, että ei loppujen lopuksi meidän osa ole kadehdittava, oli syy kunkin alkoholisoitumiselle mikä hyvänsä.

Arskaan, Reiskaan ja Unskiin törmäsin aikoinaan torilla, enkä oikeastaan sen kummemmin kysellyt heidän menneisyyttään. Eihän se minulle kuulunutkaan.

Itse olin jo varsin nuorena joutunut vääränlaisiin porukoihin, ja tässä oli lopputulos. Olin kansakoulun käynyt mies, eikä sillä koulutuksella saa muuta kuin jotain lyhytkestoisia hanttihommia. Hanttihommissa on myös sen mukaiset palkat. Kyllä se vähän korpesi, kun oli sen verran tyhmäkin, että jos töitä olisi kyennyt tekemään, palkkakin olisi todennäköisesti ollut kehno.

Tympäisi katsella noita helvetin tornitalojakin. Paljonkohan niistäkin me suomalaiset veron-

maksajat maksetaan? Oli meilläkin siten muka jotain yhteiskunnallisesti tärkeää puhuttavaa. Meidänkin veromarkoillahan ne on rakennettu. Ja eikö Espoossa ole muka muuta rahanreikää kun uudet bussipysäkit. Me katsottiin kun ihan hyvät rautaiset bussipysäkit kiskottiin perustuksineen ylös maasta, ja tilalle lätkättiin hienot uudenaikaiset pysäkit lasiseinineen valotauluineen. No nyt on taas räkänokille mitä hajottaa. Ja ne tietysti maksetaan veronmaksajilla. Ja sitä paitsi ne entiset rautaiset olisivat olleet siitäkin hyviä, että pennut ei olisi saaneet niitä rikki. Mutta kaippa se on oltava modernit pysäkit kun on nuo hienot tornitalotkin. Jotain saattanan peräkylän jenkkiläähän suomestakin ollaan tekemässä.

Ja nämä kerrostaloalueet ovat sellaisia, että ne suorastaan ruokkivat ihmisiä juoppouteen, ja sitä kautta mielenterveysongelmiin. Ei ihmisiä pitäisi ahtaa kivihelvettiin vieri viereen ja päällekkäin. Hullujahan niistä tulee ja on tullut jo. Kaikille vaan oma talo ja ilmaiseksi. Siten ei tulisi järjestyshäiriöitäkään, kun jokainen asuu omassa mökissään, eikä häiritse naapuria.

Ja kaikki muutkin, kuten esimerkiksi palvelut. Kirjastokaan ei ole enää kirjasto. Se on valtava ja ruma lasihökötys, jossa pennut mekastavat ja nuoret istuvat päätteillä pipo silmillä vittua jankuttamassa. Rauhaisaa soppea ei ole missään,

jossa kunnollinen veronmaksaja saisi rauhassa lukea päivän lehteä. Ja ne samat pipopäät sotkevat ja repivät bussien penkit. Ei vanhemmat enää kakaroistaan välitä. Kummakos, jos niistä tulee juoppoja. Pitää sitä huomiota jollain lailla hakea. Ja jos sitä ei saa kotoa, niin sitten sitä haetaan kannissä poliisilaitokselta. Kyllä se näin on.

Ja kun juppi menee lääkäriin, niin siltä kysytään miten perhe voi ja miten vaari voi ja miten koira voi? Mutta kun juoppo tai joku luuseri istuu puistonpenkillä, ei kukaan kysy miksi sinusta tuli se mikä tuli? Ja eihän juoppo yleensä aiheuta pahaa muille kuin itselleen. Ei se riko busseja eikä bussipysäkkejä. Ja harvoin se edes uhkaileekaan ketään. Ja kyllä juoppo usein osaa käytöstavatkina. Kun se esim. käy kusella, se kääntyy selin daamiin ja laskepa vielä housutkin kinttuihin ennen kusemista.

Ja ne urheilijat. Olipa ne sitten autourheilijoita, kilpaveneilijöitä, juoksijoita, formulakuskeja tai mitä muuta paskasakkia tahansa. Eihän nekään käy missään töissä. Harjoittelemine voi kyllä olla rankkaa, mutta ei se ole työntekoa. Yleensä arvostellaan työttömiä ja juoppoja yhteiskunnan eläteiksi. No, elättejähän urheilijatkin ovat ennen kuin alkavat ”tienata” tähtitieteellisiä palkkioita. Ne ovat hyväksytyjä ja laillistettuja yhteiskunnan elättejä. Sama RAY maksaa kaik-

kien ”elättien” uran alkuvaiheen. Katkaisuhoidasemat ja muut ovat RAY:n ylläpitämiä yleensä. Ja juopot ovat maksaneet hoitonsa jo etukäteen alkoholiveron muodossa. Ja juopot ja työttömät maksavat AINA veronsa kotimaahan siitä pienestä tulostaan, oli se sitten työttömyyskorvaus tai sairauseläke tai mikä tahansa. No entä sitten nämä kultapojat ja –tytöt urheilijat: Kun he ovat olleet nuoruutensa elätteinä kotimaassamme, he kiittävät kotimaatamme ja muuttavat Monacoon, Sveitsiin tai muuhun maahan, ettei kotimaahan tarvitse maksaa veroja. Siis: Ettei tarvitse maksaa siihen maahan veroja, joka heidän tulevan menestymisensä ja rikastumisensa mahdollisti. Sitten he tulevat tänne kesälomalle sylkemään juoppojen niskaan ja ostelemaan kalliita huviloita muka ansaituilla tuloilla. Ja kun syksy tulee, he lentävät takaisin koloihinsa piiloon, ettei tarvitse vähiä rahoja menettää veroina entiseen kotimaahan. Todellakin entiseen. Ei näiden pummien enää tarvitse tänne tulla. Ja kaikki roskalehdet kyttää näitä ”lomalla” olevia rikollisia mitä ne tekevät. Rikollisiahan he loppujen lopuksi ovat. Mitä muuta tuo on kuin harmaata taloutta? Jos mummo varastaa nälkäänsä leivän kaupasta, hän joutuu takuulla linnaan. Ja nuo urheilurikolliset ne vaan porskuttaa.

Näitä suuria asioita me juopotellessamme mietittiin kun se tapahtui. Ei ollut enää krampin pelkoakaan. Sen verran oli jo tuoretta viinaa veressä. Mutta ei auttanut mikään. Tunsin päässä kovaa kipua. Hetken päästä en enää sitten tuntenutkaan mitään. Minulta lähti jäsenistä ensin tunto. Sitten ei raajat enää pelanneet. Ja viimein lähti taju.

*

Heräilin vähitellen koomasta tähän maailmaan. Kooma lienee oikea sana kuvaamaan kaksi kuukautta kestänyttä tiedottomuuttani. Olin kuulemma tuupertunut Lepuskin torille. Olin ollut kuin elävä ruumis. Jalat ja kädet eivät kuulemma totelleet ja silmät olivat muljahtaneet päässäni ylösalaisin. Paikalle oli joku soittanut sairaauton. Jenkkien malliin torille olikin

kaartanut suhteellisen nopeasti kaksi sairautoa, paloauto ja kaksi poliisin yksikköä. Ja siitäkkin huolimatta, että kyseessä oli vain pultsari. Joka tapauksessa näiden ammattihmisten ammattitaito ja riipeys pelasti minut onneksi, tai valitettavasti. Ja voitteko kuvitella, kaksi kuukautta tiedottomana. Onneksi aika on tajuttomana ollessa outo käsite.

En ole rippikoulun jälkeen ollutkaan ilman viinaa kahta kuukautta yhteen soittoon. On se jännä juttu kun on juoppo, tällaisessakin tilanteessa ekana on mielessä viina tai sen puute.

Näissä ajatuksissa makailin ties kuinka kauan. Minut oli tuotu kuulemma Jorvin sairaalaan. Pakokauhu valtasi minut viimein kun lääkäri tuli ja kertoi minulle viimein vähän totuuksia. Olin täyshalvaantunut kaulasta alaspäin. Aivoissa oli kuulemma joku naksahnut liiallisen viinankillittämisen takia. Lääkäri yritti lohduttaa minua, että se on äärimmäisen harvinaista, että viina aiheuttaa tällaista. Kuulemma lähes mahdotonta. Hän ei täysin pois sulkenut mahdollista toipumista. Äärimmäisen harvinaista se kuulemma olisi. Etuni oli hänen mielestään, että en ollut kolhinut päätäni liioin. Minulla oli ollut vain mahdottoman huono tuuri, jälleen kerran. Vasta nyt minä aloin kiinnittää enempi huomiota itseeni. Katsoin vaistomaisesti ensin housuuni, jotta liikkuuko siellä mitään. Tai siis

yrityn katsoa. Eihän minulla liikkunut kuin silmämunat, ja päätäni toki pystyin kääntelemään puolelta toiselle, ja kuolaamaan tyynylle. Siinä kaikki mitä minulta onnistui. Ai niin. Pystyinhän minä tekemään kaikki tarpeet alleni. Tunsin kuitenkin kuinka hiki kihosi otsalleni kun en saanut puhuttua sanaakaan. Vaikka pää ja ajatukset tuntuivat toimivan lähes moitteettomasti, en pystynyt muodostamaan sanaakaan, eikä suustani tullut korisevan hengityksen lisäksi ääntäkään. Tunsin, että minuun oli pumpattu melkoinen määrä rauhoittavia. Totta kai. Eihän tässä kunnossa ihmistä ilman kemiaa voi pitää.

Lääkäri selosti tilaani ja tulevaisuuttani varmaan tuntitolkulla. En kuitenkaan muista juuri mitään. Ja hoitaja nyökytteli lääkärille kuin mikäkin opetettu papukaija. Voi saatana sentään. Viekö ne minut punttisalille paskomaan housuun, vai mikä mahtaa olla toipumisohjelmani. Ette hyvät ihmiset voi kuvitellakaan, miltä tuntuu maata sängyssä, kun ajatus toimii, mutta ei mikään muu. Voi saatanan saatana. Näihin ajatuksiin nukahdin, tai menetin tajuntani.

Lienee samantekevää kumpi oli kyseessä. Joka tapauksessa herätessäni olin yhtä väsynyt kuin aiemminkin.

*

Se on aika käsittämätöntä, että kun on ikänsä juonut viinaa kaksin käsin, ei nyt tehnyt enää tippaakaan mieli lisää. Olisiko se johtunut tilanteestani. No, väliäkö hällä. Joka tapauksessa todellisuus nosti päätään elämässäni. Ja voin sanoa rehellisesti, että en toivoisi samanlaista oloa ja fiilistä edes pahimmalle vihollisellenikaan jos sellaisia olisi.

Vartaloni, vai pitäisikö sanoa ruumiini, oli kipeä ja joka paikkaa särki ja kolotti. Siitäkin huolimatta, että olin kaulasta alaspäin täysin tunnoton. Kuolasin kiitettävästi perhoskuvioiselle tyynylle, jota aina joku hoitaja-akka kävi hämmentämässä. Se lienee ollut heidän tapansa tuntea itsensä hyödylliseksi ja että tuli ikään kuin palkka ansaittua tekemällä jotain tärkeää. Jos ei ihminen tunne itseään tärkeäksi muulla tavalla kuin hämmentämällä vihannesten tyynyjä ja putsaamalla paskahousuja ja tyhjentämällä sorsia, niin kannattaa siinä tapauksessa mennä vaikka kortistoon tai narun jatkoksi. Minä olin

VIKTOR KÄRKI

HALVATTU:

Mies joutuu sairaalaan huonojen elintapojensa seurauksena. Hän luulee että sairaala on hänelle hyvä ja turvallinen paikka. Hän on aina kuvitellut, että sairaalaan mennään paranemaan ja että sieltä tulee ulos terve, hyvinvoiva ihminen. Toisin kuitenkin käy. Hän saa kokea sairaalassa toki hoitoakin, mutta ennenkaikkea hän elää elämänsä kauhunhetket ja pelko ja epävarmuus ovat jatkuvasti läsnä. Hän löytää sairaalasta myös rakkauden. Onko rakkaus vai pelko voimakkaampaa, kas siinä vasta kysymys. Juuri kun koston enkeli koputtaa ovea, tapahtuu jotain lopullista.

REKKAKUISKAAJA:

Rekkakuskin työ on yleensä perin miehinen ammatti. Joskus sattuu kuitenkin niin, että rekkaa ajaa rekkahenkilö. Ajaessaan päivästä toiseen Suomea ristiin rastiin kuljettajalla on aikaa seurata maailman menoa ja ajatella sitä ja tätä. Jollekin ratin pyörittäjälle saattaa kehittyä vaikka kuiskaajan taitoja. Mitä se sitten tarkoittaa, on kokonaan toinen juttu. Kuiskaajamme on kuitenkin mielestään enemmän päätyöläinen, joten hän mieluummin ajaa kuin höpöttää jonnin joutavaa. Mitä hän ajattelee? Otappa selvää.

MAALIMAN SYNTY:

Karhu-Topi on rikas, mutta nuuka mies. No, jos ei olisi nuuka, tuskin olisi rikaskaan. Ja silloin olisi luultavasti tämä faktatietokin jäänyt pimentoon. Joka tapauksessa nyt saamme kuitenkin lukea Karhu-Topin kertomana miten maailma kokonaisuudessaan syntyi ja koska. Jokainen tulokoon onnelliseksi uskossaan. Topi ei kuitenkaan perusta tietouttaan luettuun, vaan hän on itse kokenut em. asiat. Haluan vielä Topin puolesta sanoa, että hän ei ole koskaan yrittänyt tuputtaa kenellekään mitään. Päinvastoin. Kauan eläköön Karhu-Topi.

